

amög sig sol sunn non sunnigab S. amögumab
amög sig sol sunn non sunnigab S. amögumab
amög sig sol sunn non sunnigab S. amögumab

amög sig sol sunn non sunnigab S. amögumab
amög sig sol sunn non sunnigab S. amögumab
amög sig sol sunn non sunnigab S. amögumab

4

amög sig sol sunn non sunnigab S. amögumab

amög sig sol sunn non sunnigab S. amögumab
amög sig sol sunn non sunnigab S. amögumab
amög sig sol sunn non sunnigab S. amögumab

amög sig sol sunn non sunnigab S. amögumab
amög sig sol sunn non sunnigab S. amögumab
amög sig sol sunn non sunnigab S. amögumab

amög sig sol sunn non sunnigab S. amögumab
amög sig sol sunn non sunnigab S. amögumab
amög sig sol sunn non sunnigab S. amögumab

amög sig sol sunn non sunnigab S. amögumab
amög sig sol sunn non sunnigab S. amögumab
amög sig sol sunn non sunnigab S. amögumab

Då ändelig fick han rum hos henne, Som var
hans själ så kär. De twenne hwarandra åter-
funnet, der Guds kärlek allas himmel är.

Friarens Affsed.

Han är då ewigt re'n försluten Den tid af mer
än himlasföjd, Då i din warelse ingjuten, Och
till ditt ömma stöte böjd,

2. Fick hämta upp den suck du andas, Då
ömt jag tjuftes af din röst. Och äfwen då, när
dagen randas, Fick tryckas till ditt ömma bröst.

3. Hur kan en annan mig behaga, Se'n jag
förlorat min Marie? Nej jag kan mig ej sjelf
bedraga Att genom andra lycklig bli!

4. Farväl då stickor med all er dyrkan, Den
skall ej mera döra mig! Men ack, Marie, när får
jag styrka Att äfwen kunna glömma dig!

5. Så har jag wiserligen tagit Ett o-
föränderligt beslut, Att hwila på min wund-
na lager, Och på all kärlek göra slut. —

amög sig sol sunn non sunnigab S. amögumab
amög sig sol sunn non sunnigab S. amögumab
amög sig sol sunn non sunnigab S. amögumab

amög sig sol sunn non sunnigab S. amögumab
amög sig sol sunn non sunnigab S. amögumab
amög sig sol sunn non sunnigab S. amögumab

5

amög sig sol sunn non sunnigab S. amögumab

amög sig sol sunn non sunnigab S. amögumab
amög sig sol sunn non sunnigab S. amögumab
amög sig sol sunn non sunnigab S. amögumab

amög sig sol sunn non sunnigab S. amögumab
amög sig sol sunn non sunnigab S. amögumab
amög sig sol sunn non sunnigab S. amögumab

amög sig sol sunn non sunnigab S. amögumab
amög sig sol sunn non sunnigab S. amögumab
amög sig sol sunn non sunnigab S. amögumab

amög sig sol sunn non sunnigab S. amögumab
amög sig sol sunn non sunnigab S. amögumab
amög sig sol sunn non sunnigab S. amögumab

amög sig sol sunn non sunnigab S. amögumab
amög sig sol sunn non sunnigab S. amögumab
amög sig sol sunn non sunnigab S. amögumab

amög sig sol sunn non sunnigab S. amögumab
amög sig sol sunn non sunnigab S. amögumab
amög sig sol sunn non sunnigab S. amögumab

amög sig sol sunn non sunnigab S. amögumab
amög sig sol sunn non sunnigab S. amögumab
amög sig sol sunn non sunnigab S. amögumab

amög sig sol sunn non sunnigab S. amögumab
amög sig sol sunn non sunnigab S. amögumab
amög sig sol sunn non sunnigab S. amögumab

GS 1176

Den Nordiske Pelgrimen.

U n g

Halfwar

o c h

L i t e n

Kirstin.

1 Ung Halfwar han bodde wid Ejsnaelss wåg: se.

2 Men liten Kirstin tänkte ej mer på drömmen se.

3 Att kärlekens tankar de mötas förwist. se.

4 Så sorgligt hörs en dödspsalm tona: se.

5 Och till sin hembygd mild och stilla. se.

Friarens Affsed,

Han är då ewigt re'n försluten. Den tid se.

3.

Stora Peter Hedenius 1806.

9. Omhug sig för att du inte ska bli
 8. Omhug sig för att du inte ska bli
 7. Omhug sig för att du inte ska bli
 6. Omhug sig för att du inte ska bli
 5. Omhug sig för att du inte ska bli
 4. Omhug sig för att du inte ska bli
 3. Omhug sig för att du inte ska bli
 2. Omhug sig för att du inte ska bli
 1. Omhug sig för att du inte ska bli

8. Omhug sig för att du inte ska bli
 7. Omhug sig för att du inte ska bli
 6. Omhug sig för att du inte ska bli
 5. Omhug sig för att du inte ska bli
 4. Omhug sig för att du inte ska bli
 3. Omhug sig för att du inte ska bli
 2. Omhug sig för att du inte ska bli
 1. Omhug sig för att du inte ska bli

Den Nordiska Pelgrimen.

1.

Ung Halfvar, han bodde vid Ljusnäs väg:
 Han hade till Kirstin så kär i sin hog. Om
 söndan, i aftonens glättiga dans, Ej sagrade tår-
 na i lekstugan fanns.

2. Gick hon öfver ången på grönskande
 teg, Sig wäpplingen böjde och gullwifwan neg.
 När linsörden glänste på fältet omkring, En Elfs
 drottning gick hon i tårnornas ring.

3. En qwäll, när ej asparna rödde ett blad,
 Blott wäfan i skyhöga talltoppen qwad, Då smög
 liten Kirstin, med långtande qwal, Till kärlekens
 möte i blomstrande dal.

4. Wid elfwen, der forsen sig entonigt gde
 I silfrade wågor ur klippornas sköt, Hon lyf-
 nande stannar: — hwem ifar från byn, Så fort,
 som en ljugeld ur mörknade skyn?

5. Jo, Halfvar med fälarnas guldgula spann
 Sig närmade stranden, der Kirstin han fann, —
 Med glänsande ögon mot ungdomen han ler, När
 watten ur floden åt spannet han ger.

6. "God qwäll liten Kirstin! Så sent uppå
 strand? Mig blomsterna gif, som du bär i din
 hand! "Nej dem har jag plockat att sofwa uppå,
 Och drömma, med hwem jag i brudstol får gå".

7. "Hwi drömma, när waken du skådar mig
 än?" — Hans öga nu sänktes till jorden igen
 — "Nej pengär ge mig, och med sorgesfullt sinn
 Mig anar att Kirstin, du aldrig blir min."

8. Då höjde hon ögat mot himmelen opp,

Bild, jag i min willa ser. Mitt hjertas ros i
 bland de döda Uppblomsfrar ej på jorden mer,
 Dock, när ett solhwarf har förswunnit, Och blom-
 stren på din graf upprunnit, Kanste ej mer du
 nekta mig, Att få ett hwilofjäll hos dig".

5.

Och till sin hembygd, mild och stilla, Han
 efter trenne dagar går. Dock ingen hänblif stde
 hans willa, När på sin walfart är från år, Till
 Stockholm nordens pelgrim tågar, Och förjande
 på grafwen frågar: Hwi får ej Halfvar hos dig
 rum? Till Kirstin war ej längre stum!

2. Du wet det nog, fastän du tiger: Man
 kallar Halfvar sinnesswag — O, tro dem ej!
 när månan stiger I fullnad opp, Ljus som en dag,
 Då har jag styrka nog, att skåda I helga r-
 ner kring of båda En werld så skön. — Dit
 vill jag fly, Med stjernorna på nattens sky".

3. Så hwarje wår den trogne klagar, Till
 slut i tretti år han har, Sin wandring gjort:
 — i trenne dagar På grafwen dröjt och bedt om
 swar. En wålnad lif, han sist förläter Sin hem-
 bygd; uppå grafwen gråter: Till Kirstin hwar ej
 längre stum! Enare får ju Halfvar hos dig rum?

4. Båt opp! hos dig jag måste stanna: Jag
 orkar ej gå hem igen, Det swalkar så min hera
 panna, När på din graf jag lägger den: Tyur
 ditt hjerta, dina fingrar, Enöblomstren wåra, som
 du slingrar Om kring mitt hår — o, se derpå,
 Hur silfwerklänsande hwart strå!"

5. Och Halfvar fick ej längre gråta: En
 gång när ortefången ljöd, Han swaret fick på lif-
 wets gåtar Och wandrarn låg på grafwen dö,